

Đoàn Thị Phương Nhung

Hy Vọng Ở Tình yêu

Sáng nay Liên gặp Bảo, vất vả bao nhiêu cô mới gặp được anh, thế mà gặp Bảo, Liên cứ run lên, cảm giác những vết thương ở chân như bị đau trở lại. Lòng dạ Liên bồn chồn khó tả.

Sợ sệt và bối rối, Bảo thì ngược lại, anh như người vừa mới bắt được một tài sản lớn. Như người vừa trúng số độc đắc. Anh hồ hởi nói cười, thậm chí còn hơi thái quá.

Đã rất lâu, Bảo không quan tâm đến người con gái nào, thú thực cũng chẳng ai quan tâm đến anh nhiều trừ thằng con. Thế mà sáng nay gặp Liên bỗng dưng Bảo có một cảm giác kỳ lạ, nó như đánh thức các giác quan của Bảo.

Bảo thấy mùi nước hoa Liên dùng, hương thơm ngọt ngào, dịu nhẹ. Khi Liên bắt tay, Bảo cảm giác được sự rụt rè đan xen nhiều tình cảm khác lạ. Bảo như thấy có một sức hút từ lòng bàn tay cô. Đôi bàn tay ấy không mấy kiêu sa, không quá đẹp nhưng có một điểm đặc biệt là các ngón mềm và ấm.

Liên có nụ cười tươi, đôi môi đỏ tự nhiên, miệng cười, mắt cười, hàm răng như những hạt bắp non còn thơm mùi nắng và gió, mùi đất đai,

thảo mộc, mùi tươi nguyên của thiên nhiên mới mẻ và bền vững. Khi Liên cười với Bảo, anh tự nhủ: "Tiêu đời rồi, cô ấy chỉ dành nụ cười này cho riêng mình thôi". Bỗng nhiên Bảo thấy anh như một tù binh bị dẫn giải đến nơi giam giữ, đó là trái tim Liên.

Sáng nay, Liên mặc một cái áo cổ sâu màu tím than để lộ "khu vực giải tỏa" hơi bị rộng, da Liên màu nâu sáng, mịn màng và gợi cảm. Ngay lúc ấy, Bảo đã lên kế hoạch để có cơ được gặp Liên.

Liên sống một mình, công việc của cô là phụ bán cà phê cho một quán nho nhỏ, kín đáo. Bảo không hỏi về quá khứ, song Liên kể cho anh nghe về hoàn cảnh của mình.

Tất nhiên, anh đã biết Liên chỉ có một mình. Điều đó càng làm anh thấy cần có Liên hơn ai hết. Khi gặp Bảo và cảm nhận được tình thương của anh, bao lần Liên định chạy trốn, cô không xứng đáng với anh. Trình độ, gia đình, địa vị xã hội... tất cả đều khập khiễng... Nhưng càng nghĩ đến điều đó cô càng không đủ ý trí để xa Bảo.

Gặp anh cô thấy mình thật sự biết yêu, y như lần đầu được yêu, bởi vì cô đã bao giờ yêu ai và đã có ai yêu cô thật sự ngoài việc một người được và một người mất... hay khắt khe hơn cả hai người cùng được.

Từ khi quen Bảo, Liên như biến thành con người khác, bỗng nhiên cô dữ dằn tới mức ai đó động vào cô là cô nổi đoá lên. Khi biết mình nhiễm HIV nghĩa là mang cái án tử hình còn treo Liên đã định tự tử, cô luôn luôn bắt khách phải sử dụng dụng cụ mà không mấy ai thích

dùng.

Liên bảo “Muốn sống thì đeo vào” thằng nào cũng sợ xanh mắt mèo. Có thằng yếu bóng vía quăng tiền lại rồi chạy thẳng, giống như bỏ của chạy lấy người. Đạo này, Bảo hay lui tới nhà Liên vào buổi tối vì Bảo chỉ biết Liên là người bán cà phê đơn thuần. Hay nói cách khác anh biết quá ít về Liên.

Anh cố tình đến nhà Liên buổi tối để cô phải xin nghỉ làm. Bảo nói “Anh không có thành kiến gì về nghề nghiệp của em. Nghề nào cũng quý. Nhưng anh muốn tìm cho em một công việc khác, chí ít em cũng phải làm chủ quán”.

Liên bảo “Em mới học hết cấp II làm bà chủ sao nổi, để em làm thuê là ăn chắc”. Bảo ngồi ngắm Liên cầm những bông hoa màu trắng, anh hay theo dõi những cử chỉ của Liên, cử chỉ nào cũng đẹp, cũng đáng yêu, duy chỉ có những bông hoa màu trắng đôi khi làm cho Bảo thấy rờn rợn. Liên thanh minh “Em thích màu trắng vì màu trắng có vẻ đẹp riêng của nó, vẻ đẹp trong veo, thanh khiết, dịu dàng nhưng cũng rất mong manh”

Từ hôm Liên bị ngã xe được Bảo đưa đến viện, rồi Liên đến toà soạn đăng tin cảm ơn và tìm người cứu mình thì lại gặp được người cần tìm. Thật là một sự ngẫu nhiên thú vị. Nhưng còn một điều bí mật đó là Liên đến toà soạn đăng tin tìm người để muốn cảnh báo cho người đó cô có HIV nhờ đâu người cứu cô có vết trầy xước gì thì coi như người đó lĩnh án tử hình.

Nhưng khi nhìn thấy Bảo, cô không thể nói gì được, nhờ đâu anh ta

không làm sao, nói ra chẳng phải là đường đột hoặc bất tiện? Rồi Liên lại nghĩ: nếu không nói mình bị thế, biết đâu anh ta lây nhiễm rồi lại truyền cho người khác thì phải tội. Cứ dằn vặt trong ý nghĩ ấy suốt, Liên đến mất ăn mất ngủ.

Liên quen Bảo đã 6 tháng trời, Bảo chưa được gần gũi Liên. Có lúc anh phát điên lên vì Liên ăn mặc khêu gợi quá, da thịt Liên thơm tho quá, Liên cười xinh xẻo quá, đáng yêu quá. Bảo cứ định đụng vào Liên là cô giẫy nẩy như đĩa phải vôi, có lúc Bảo nghi ngờ tình yêu của Liên. Yêu nhau sao giữ gìn khiếp thế, Liên đã nói từng yêu mấy người rồi là gì.

Còn Bảo, anh đâu phải là trai tân? Nhiều đêm, Liên nằm khóc một mình, đời người mấy ai không nếm trải khổ đau, nhưng Liên thì nhiều quá, tới mức Liên không nghĩ đến nỗi đau của ai khác được nữa.

Bố mất từ khi Liên 8 tuổi, bảy năm sau mẹ đi lấy chồng. Liên có thai với ông bố dượng và bỏ đi biệt tích tới giờ. Thằng chó đẻ, nó rủ Liên chơi trò chơi hay lắm. Nếu ngoan không nói với ai thì sẽ có quần áo đẹp, bánh kẹo ăn suốt ngày. Đồ lừa đảo, Liên chẳng biết gì cả, cho tới khi... Thế là từ đó, Liên thù đàn ông. Nếu chưa gặp được Bảo, Liên cứ nghĩ đàn ông rất một lũ chỉ biết húc cái của nợ ấy của người khác giới.

Nhiều đêm nằm một mình, Bảo lại nghĩ giá mà gặp được Liên sớm hơn. Cũng từ khi gặp Liên, Bảo mới nghĩ lại rằng cần phải có một mái ấm gia đình. Ngày xưa Bảo hô "Độc thân muôn năm" thì bây giờ Bảo nghĩ "Độc thân là đại đột".

Mười một rưỡi đêm, thường thì giờ này, Liên hay gọi điện cho anh. Nhưng hôm nay cu Bin gọi điện nói muốn mua tặng bố một đôi giày và hỏi bố đi giày size bao nhiêu. Bảo à ừ rồi nói "Thực ra, bố cũng không nhớ nữa, ước gì có người phụ nữ nhớ cho bố những điều đó". Lát sau, nó lại nhắn tin "Bố lấy vợ đi, con không buồn đâu, cô Liên cũng xinh đấy chứ?". Lúc đó, Bảo chỉ muốn gào lên cho cả thành phố biết anh yêu Liên đến nhường nào.

Bảo đâu biết lúc đó, Liên đang khóc, những giọt nước mắt trong như pha lê nhỏ từ khoé mắt bên này chảy sang khoé mắt bên kia rồi chảy xuống thái dương, xuống tóc và gối.

Liên ít khóc trước mặt Bảo, Liên sợ Bảo buồn, sợ mình không tinh táo và nói ra sự thật khủng khiếp ấy với Bảo. Có lần, Bảo nhắn tin "Ước gì anh đổi cả trái đất này để có được em". Liên đau đớn tới mức nếu Bảo ở bên cô, cô có thể chết đi được.

Liên nhắn lại "Anh đã có sổ đỏ chưa?". Lần nào nhắn tin cho Liên, Bảo cũng để điện thoại trên ngực. Một lần, Bảo nói với Liên "Anh thấy em như một phần cơ thể của anh, thật đấy".

Liên sà vào lòng Bảo và nói "Kỳ lạ thế, em cũng vậy, ước gì cuộc đời có anh". Bảo giật mình "Sao em nói gì lạ thế, có em là mong ước lớn nhất của anh mà, chỉ cần em gật đầu đồng ý là anh làm đủ thủ tục pháp lý để cưới em làm vợ".

Liên mân mê ngón tay Bảo và nói "Em biết rồi, cho em thời gian". Chỉ cần Liên nói vậy là Bảo đã tràn đầy hy vọng. Tình yêu của Liên ập đến với Bảo y như một trận sóng thần, nó xoá đi những tình cảm trong quá khứ để làm mới lại tất cả.

Bảo cứ nghĩ trong cuộc đời ai cũng bị những tai nạn trong tình yêu như vậy, có chăng là nó đến sớm hay muộn, đến vào thời điểm nào, độ tuổi nào trong cuộc đời mà thôi.

Có lần, Bảo nhắn tin, khi đó anh vừa về đến nhà sau một chuyến công tác xa: “Chúng ta phải xứng đáng với tình yêu, biết đâu chỉ có một lần trong đời”. Liên nhắn lại “Đừng làm đau lòng em, anh ơi. Em yêu anh hơn hết thảy mọi thứ trên cuộc đời này”. Bảo nhắn lại: “Với em, anh thấy mình thực sự biết yêu, vững vàng hơn trong tình yêu, có thể xả thân cho tình yêu. Anh thấy mình đang nhỏ bé bỗng chợt lớn lên trong tình yêu vĩ đại”.

Nhắn tin xong, Bảo đến nhà Liên. Ví von theo kiểu Nam Cao thì khi đó Bảo như Chí Phèo vác dao đến nhà Bá Kiến. Căn hộ của Liên nhỏ, chỉ chừng hơn 20m², tối om. Bảo khẽ nhấn chuông, không một tiếng động nào báo hiệu là Liên có nhà, Bảo lại bấm chuông lần nữa, cánh cửa vẫn lặng im. Không biết Liên đi đâu vào giờ này, Bảo gọi điện, Liên nói “Em đang ở trong nhà”.

Liên bật đèn ở phòng ngoài, ánh sáng vàng nhạt làm Liên đẹp lên bội phần, Liên mặc chiếc váy ngủ màu trắng cổ rộng đến nửa ngực, Liên không mặc áo lót, tóc buông ngang lưng, từng lọn tóc xoắn lơ lửng ôm lấy vai cô làm Bảo không thể dừng được.

Anh đến bên Liên và ôm ngang người cô rồi hôn lên cổ, lên trán. Liên bình tĩnh nói: “Anh chờ em một chút được không?” rồi Liên đẩy Bảo ra và đi vào buồng ngủ. Liên bật đèn ngủ, đèn ngủ có hình bông sen bọc bằng lụa màu phớt hồng “Anh vào đây với em”.

Đêm đó, Bảo ở bên Liên, anh được ngấm cái eo lưng như thể lần đầu

tiên anh biết thế nào là “thắt đáy lưng ong” như các cụ thường nói. Anh hạnh phúc như một nhà thám hiểm, vừa khám phá và chinh phục được một vùng đất màu mỡ và mới mẻ.

Khi đó, Bảo thấy mình như người được chèo thuyền trên mặt hồ vào mùa thu êm đềm và dịu mát, từng đợt sóng lan tỏa đến tận cùng các giác quan của Bảo. Bảo nghe được tiếng thì thầm từ làn da, từ mùi hương của cơ thể Liên, từng lời thì thầm ngọt ngào và cháy bỏng. Liên vẫn bắt Bảo dùng cái thứ của khi ấy ngay từ đầu. Anh có vẻ tự ái, nhưng rồi Bảo cũng làm theo. Liên khóc, nước mắt Liên rơi lã chã xuống vai anh, Bảo bỗng thấy mình vụng về y như lần đầu. Anh lấy tay lau nước mắt cho Liên và nói “Nín đi em, em sẽ là tình yêu lớn nhất của cuộc đời anh được không nào? Chúng mình sẽ cưới nhau, anh sẽ không làm em thất vọng”.

Liên càng khóc to hơn, cô cảm thấy từng hồng cầu trong cô đang bị hủy hoại. Cô nhìn thấy mình nằm trong quan tài, nhìn thấy vài người đến viếng nhưng không thấy mặt Bảo.

Đêm đó, Bảo tỉnh dậy, Liên nằm chéo chiếm gần hết giường, gương mặt đẹp như tranh. Bảo thấy mình nửa như chết chìm trong hạnh phúc, nửa như đang từ từ rơi xuống vực. Bảo thơm ngón chân cái của Liên, anh thấy ngón chân Liên đẹp như nụ hoa nhài.

Bảo bắt đầu nghĩ về tương lai, đúng hơn là Bảo lo cho tương lai chu đáo và kỹ càng hơn trước. Anh nghĩ là mình phải sửa lại nhà, mua thêm một ít đồ đạc, đóng cho Liên một cái giá sách đang hoàng, đặc biệt là mua chiếc lò vi sóng rồi tìm việc làm cho Liên.

Bảo nói với Liên kế hoạch của mình. Liên nói: “Từ từ, em thấy ngôi

nhà anh chưa cần phải sửa, thôi để tiền lo cho cu Bin vào đại học. Em chỉ cần một cái giá sách thôi. Em thích đọc sách"... Bảo nói: "Em đừng lo, anh đã gửi ở ngân hàng cho nó 20.000 USD. Việc trước mắt là lo cho chuyện chúng mình". Liên lại nói: "Từ từ thôi anh ạ".

Liên thấy Bảo già hẳn đi khi lo chuyện cưới xin. Liên không biết phải thoái thác lời đề nghị đó thế nào, ba chữ "Từ từ thôi" Liên đã nói đến hàng trăm lần rồi, bây giờ biết nói như thế nào cho Bảo hiểu. Từ khi được gần gũi Liên, Bảo như trở thành người khác, anh vui vẻ hẳn lên, làm gì Bảo cũng nhớ đến Liên, nghĩ đến tương lai của hai người. Lúc nào Bảo cũng chỉ muốn được nhìn thấy Liên trong tầm mắt của anh. Liên nấu nướng, đọc sách, cắm hoa hay dọn dẹp nhà cửa, hễ không nhìn thấy Liên là Bảo không yên tâm.

Chưa bao giờ, Liên cảm giác ham sống đến như thế, chưa bao giờ Liên thấy cuộc sống có ý nghĩa đến thế, chưa bao giờ cô thấy yêu đời và yêu người đến thế. Trái đất có thêm một tình yêu là bớt đi một bất hạnh, nghĩa là càng nhiều tình yêu thì niềm tin và ước mơ càng nhiều. Liên nghĩ vậy và nghĩ cho thân phận mình.

Nhưng cuộc sống của Liên giờ đây mong manh quá, biết bao giờ dừng lại, biết bao giờ lịm tắt. Liên không dám nghĩ đến chuyện Bảo biết cô nhiễm căn bệnh này thì anh sẽ xử sự như thế nào, chắc chắn là anh sẽ ra đi. Đây đâu phải thời Romeo và Juliet. Liên đọc ở đâu đó câu thơ. "Đâu phải thời Romeo và Juliet/Nên chẳng có đứa nào dám chết/ Đành lòng thôi mỗi đứa một phương...".

Tuy câu thơ này không liên quan gì đến hoàn cảnh của cô, nhưng cô cứ nghĩ thời buổi này chết vì nhau thật hiếm, vì cuộc đời nhiều cám

dễ quá. Liên nghĩ đến hôm cô bị tai nạn, Liên sợ, chân tay cô bê bết máu, Bảo bế cô lên taxi và đưa cô vào bệnh viện, không may anh bị lây cô từ hôm đó... ý nghĩ Bảo bị lây cô cứ lớn vồn quanh đầu Liên. Còn Liên thì đang như kẻ tội phạm mà án treo đối với cô còn khổ sở hơn án tử hình.

Chiều nay, Bảo ngồi thử cắt nghĩa chuyện tình cảm của anh và Liên, anh thấy đó như là một ơn huệ mà cuộc đời ưu ái dành cho anh. Liên cũng vậy, nhưng cô không biết diễn đạt tình cảm của cô bằng từ ngữ. Bảo như hiểu được điều đó, anh nói: "Anh cảm thấy trái đất này nhỏ tới mức không đủ chỗ cho tình yêu, không gian này không đủ không khí cho tình yêu, chỉ có một con đường đi đến tình yêu thôi em ơi, đó chính là tình yêu. Bọn mình phải cưới nhau thôi, em có ràng buộc gì đâu, anh cũng vậy". Liên lại nói: "Từ từ, có cần vội vã vậy không anh?"

Liên nấu cho Bảo bát chè long nhãn hạt sen, Bảo xúc động lắm:

- Ngoài em, lâu rồi, anh không được ai nấu cho ăn cái gì, hình như những người thân của anh họ chỉ nghĩ đến việc anh cần cho họ như thế nào chứ không nghĩ rằng họ cần phải hiểu và chia sẻ cho anh. Gặp em, anh thấy đời anh đầy đủ ý nghĩa lắm rồi.

Bảo đổ vật xuống cửa nhà Liên, thân hình như một cây to vừa bị một cơn bão lớn quật ngã, Liên hốt hoảng dìu anh vào nhà "Trời ơi, anh làm sao thế này?". Liên lấy dầu gió bôi vào thái dương, lòng bàn chân, bàn tay Bảo rồi đi pha cho anh cốc nước cam nóng.

- Anh nói cho em xem có chuyện gì với anh vậy ?

- Ừ, anh bị nhiễm nước mưa đêm qua.

Liên ôm Bảo thật chặt

- Anh nói đi, chắc chắn là có chuyện nghiêm trọng, đúng không?

Bảo lấy cái ví đưa cho Liên, cái ví vẫn còn ẩm.

- Em xem đi, cơ quan anh mới kiểm tra sức khoẻ cho cán bộ

Liên đã hiểu tất cả, cô để ví xuống bên cạnh anh, nước mắt lại rơi,

sao nhiều nước mắt thế. Đêm nào Liên cũng khóc, thế mà sáng ra

Liên lại khóc ngay được. Liên cảm thấy có một tảng đá lớn đè lên

ngực cô khiến cô không thể nói được. Tự dưng Liên có cảm tưởng

Bảo đã nhìn thấu được quá khứ khổ sở, cùng cực, thiếu thốn và tối

tăm của Liên. Cô hồ thẹn vô cùng, vì cô là thủ phạm đã đem đến

những đau đớn lớn lao nhất đến với Bảo. Ngược lại thì cô vẫn thấy

những ngày có anh trong cuộc đời cô là một sự kiên trọng đại, là một

niềm vinh hạnh cho trái tim cô. Bỗng Bảo hốt hoảng

- Em ơi, anh là kẻ tồi tệ.

- Không, em mới xứng đáng với câu nói ấy.

- Tại anh mà, trước khi gặp em, anh có đi chơi đêm mà không dùng

dụng cụ gì... Anh xin lỗi. Anh có lỗi với tình yêu của chúng ta. Đúng

là tại anh rồi.

Liên đã hiểu tất cả, anh không thể nghĩ Liên là người truyền bệnh

cho anh khi cô bị ngã xe, những khi gần gũi nhau, cô thường bắt anh

dùng "dụng cụ bảo vệ" cho nên anh không nghĩ chính Liên lại là

người truyền bệnh cho anh.

Liên nói: "Anh cứ bình tĩnh, bây giờ, anh nằm đây, em đi mua thuốc

cảm cho anh uống đã, biết đâu họ nhầm". Nói vậy nhưng cô biết họ

không nhằm, cái điều mà cô sợ nhất đã đến. Thế là những hy vọng của Liên vỡ tan, cô đã hy vọng, biết đâu anh không lây cô, biết đâu cô nghĩ đến việc đó là thừa.

Những hy vọng đã được Liên xây lên như lâu đài nay đã bị một cơn động đất làm biến mất. Liên chạy ra ngoài và một ý nghĩ chợt đến, hay là Liên trốn đi thật xa để không ai còn biết Liên là ai, không ai biết căn bệnh ấy hình thù thế nào, thế là cuộc đời bằng con số không, tình yêu là con số không...

Cô mua thuốc, trong lòng xáo trộn những ý nghĩ đầy mâu thuẫn. Chần chừ một lát rồi cô lại quay về nhà. Cô đắn vặt với ý nghĩ phải giành giật lấy Bảo, cô sẽ nói sự thật, nhưng cô không thể đánh mất Bảo, đó là một thách thức lớn, một phút còn sống cô cũng không để mất anh. Những ngày sống với anh quả là những ngày trọng đại. Đối với cô, hai từ tình yêu dường như chưa đủ cho tình cảm của mình. Lẽ ra nhân loại phải tìm được từ gì đó vĩ đại hơn... Nghĩ cho cùng cuộc sống là một hành trình tìm kiếm tình yêu và hạnh phúc, cô đã tìm thấy hạnh phúc và cô phải giữ lấy nó bằng bất cứ giá nào. Cô phải quay về với Bảo, không thể hèn nhát mà bỏ trốn. Cô biết anh đang chờ cô trong một tình cảm nâng niu, trân trọng, cảm thông và những ước mơ bình dị. Bảo và Liên vẫn có quyền hy vọng vào tình yêu. Cô nghĩ thế và cũng tin như thế.

Nguồn: Ngôi sao

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 16 tháng 4 năm 2005